

kunne argumentere sig frem til, at det var nødvendigt at gøre det, man gør, så var det mindste, man kunne gøre, dog at give befolkningen en rimelig frist til at indstille sig på de nye regler.

Så har man gjort et stort nummer ud af at komme med et efterlønnsbevis og en efterlønsgaranti. Der er udarbejdet notater i Justitsministeriet. Man henholder sig til grundloven, men sagen er: Det holder overhovedet ikke. For hvem er det, der i den sidste ende skal vurdere, om der er tale om en overtrædelse af grundloven? Hvem er det, der i den sidste ende skal vurdere, om der skal ske udbetaling af en erstatning?

Ja, det er Højesteret, og virkeligheden er jo – og det viser historien jo – at Højesteret anvender det siddende parlaments fortolkning af love og regler. Vi så det bl.a. under gebyrsagen, hvor der var en klar tilsidesættelse af de spilleregler, der er her i landet, men fordi et flertal i Folketinget definerede det på en anden måde, fordi et flertal valgte at fortolke reglerne på en anden måde, ja, så gav Højesteret staten medhold. Og sådan vil det også være fremover.

Desuden er der det ved det, at næste generation af politikere allerede har udtalt, at lige så snart de kommer til magten, bliver efterlønnen afskaffet. Så det er jo ikke engang et spørgsmål om, hvordan det politiske flertal ser ud i Folketinget, det er simpelt hen kun et spørgsmål om tid, hvornår den næste generation politikere kommer ind.

Men uanset hvad, så er der ingen tvivl om, at selv med Justitsministeriets notat i hånden vil man kunne udhule efterlønnsordningen meget, meget voldsomt, så voldsomt, at den reelt er ikkeeksisterende, uden at det får nogen konsekvenser, for det er jo kun ved et fuldstændigt ophør af ordningen, at der måske kommer til at ske en udbetaling af erstatning. Så efterlønsgarantien er ikke noget som helst værd. Den kan man ikke fæste nogen som helst former for lid til.

Hr. Jens Vibjerg sagde det jo også. Hr. Jens Vibjerg sagde, at han kunne ikke garantere, hvad der ville ske langt ude i fremtiden, og alle andre ordførere, der står bag forliget her, har også fra Folketingets talerstol sagt, at man kan jo ikke vide, hvad der kommer til at ske i fremtiden, men så vidt som man personlig har mulighed for at øve indflydelse, vil man fastholde sit løfte. Men tingene ændres jo undervejs.

Folketinget får en anden sammensætning; der kommer nye medlemmer ind.

Så er der hele spørgsmålet om modregning for pensioner, hvor man går ind og modregner i efterlønnen. Private pensionsopsparinger har ellers tidligere, også i valgkampe og i festskrifter fra både Venstre og De Konservative, været noget, man holdt meget hårdt fast i: at det skulle kunne betale sig at spare op til alderdommen. Men de principper er man så løbet fra nu. Vi ser, at private pensionsordninger bliver udhulet mere og mere, og her får den så en tand igen. Hvis man har lidt på kistebunden, efter man er blevet brandbeskattet igennem et helt liv, hvis man har haft mulighed for at lægge lidt til side, ja, så sker der en modregning i efterlønnen.

Desuden sker der også en modregning af arbejdsindkomster allerede fra den allerførste time, man påtager sig arbejde, når man er på efterløn, hvor vi jo i dag kender ordningen med, at de første 200 timer ikke regnes med. Det vil sige, at de, der er på efterløn og har indstillet sig på at kunne arbejde disse 200 timer, fremover vil få en klar forringelse, og det samme gælder dem, som havde planlagt, at man ville have 200 timers arbejde ved siden af efterlønnen.

Så fleksibiliteten kan ligge på et meget lille sted, og samtidig sker der jo altså forringelser på en række andre områder.

Så er der hele spørgsmålet om at nedsætte folkepensionsalderen fra 67 år til 65 år, og det er egentlig noget paradoksalt, at de forslag følges ad. I det ene forslag argumenterer man for ændringerne i efterlønnsordningen med, at man ønsker at sikre, at borgerne trækker sig senere tilbage fra arbejdsmarkedet, og med det andet forslag sætter man folkepensionsalderen ned. Nu må regeringen altså bestemme sig for, hvad det er man vil. Vil man have, at folk bliver på arbejdsmarkedet, eller vil man ikke have, at de bliver på arbejdsmarkedet?

Desuden er det også noget imponerende i valgkampen, at det, som formentlig lige til sidst gjorde, at det lykkedes for Socialdemokratiet at bevare regeringsmagten, var store, flotte annoncer, der var indrykket i dagbladene, og hvor statsministeren bl.a. skrev: »Til lykke med din 60-års fødselsdag: Vi har hermed også fornøjelsen at fremsende dig dette efterlønsgarantibevis, der garanterer dig, at du kan gå på efterløn når som helst, det passer dig, inden for de næste 7 år.«